

[Kjeld Olesen.]

halvt. Hvis ikke dette er starten til en langt mere vidtrækkende debat, så er jeg bange for, at det i virkeligheden er os herinde, der kan blive ofre for en virkelighedsflugt.

Meta Ditzel: Ja, man har jo unægtelig en følelse af, at vi her i folketinget er kommet til at stå over for et problem, som vi lige for øjeblikket vanskeligt kan klare.

Den redegørelse, vi har fået fra de fem ministre, viser med al ønskelig tydelighed, at man er klar over problemets alvor og klar over, at det kræver hurtig behandling, hvilket bl. a. har medført nedsættelse af et koordinerende kontaktudvalg. Det må kaldes et prisværdigt initiativ, der forhåbentlig ikke blot vil vise sig effektivt i behandlingen af narkotikaproblemet, men vil bane vej for lignende foranstaltninger, når det drejer sig om andre lige så farlige foreteelser som f. eks. alkoholismen.

Før man går over til endelig vedtagelse af forholdsregler indbefattet straffebestemmelser og behandling af misbrugere, og før man giver sig til at bevilge store summer såvel til kontaktudvalg som til indretning af behandlingshjem, vil jeg gerne bede det høje ting overveje visse kendsgerninger, som jeg mener at være kommet til efter studier af problemet. Som lovgivere må vi være klar over, at vi, selv om vi ønsker det, ikke kan beslutte, at hash ikke må forefindes i dette land. Hash er kommet for at blive. Der er ikke hundreder, men tusinder af hashbrugere, og de findes ikke bare i de store byer, men ud over landet. Vi kan forbyde indførsel af hash, men vi kan umuligt, hvor meget vi end anstrenger os, hindre indsmugling.

I redegørelsen står der under justitsministeriets afsnit, at det forudsættes, at sager, der alene angår ulovligt forbrug, afgøres med advarsel eller bøde. Jeg spørger: vil det være muligt at opretholde et sådant forbud? Som lovgiver må man føle en vis utilfredshed — for ikke at sige, at man må føle sig mærkelig til mode ved at opretholde forbuddet i bevidstheden om, at det bliver overtrådt af tusindvis af mennesker. Her må vi tage stilling og gøre det snart: vi må skelne imellem brugere og misbrugere. Vi må nå så langt, at vi skelner imellem de

stoffer, der er fysisk og psykisk vanedannende, og hash eller cannabisstofferne.

Hvad er formålet med den kampagne, vi indleder nu? Ja, for det første er formålet at hjælpe dem, der er skadet på grund af misbrug, og som fremhævet også af mit partis ordfører, at hjælpe ikke blot ved at behandle symptomer, men i mindst lige så høj grad årsagerne, og der er kommet mange udmærkede forslag i den retning frem her i dag, forslag, som jeg meget gerne vil være med til at arbejde med på. Men formålet er for det andet — det er noget, vi har hørt mindre om i dag — at dæmme op for misbrug af farlige stoffer. Der tales om oplysning. Ja vel, det er helt i orden, og det må vi også have med. Jeg er blot meget bange for, at det ikke er tilstrækkeligt, fordi brugen af hash sikkert er langt mere udbredt, end mange af os er klar over.

Hvis vi går så langt, som hr. Tastesen var inde på for ikke længe siden, at man skulle give narkomaner mulighed for frit at få stoffer og på den måde have en vis kontrol med dem, så synes jeg også, at man med henvisning til de kendsgerninger, jeg nu har prøvet på at ridse op, i mulige udvalg bør overveje, om man ikke må se i øjnene, at vi må nå så vidt, at vi kommer til at legalisere hash på den måde, at det kan købes på apotekerne, for at dæmme op imod misbruget. Hvis det bliver sådan, at de, som vil ryge hash, og som gør det, kan købe det uden om de samvittighedsløse forhandlere, vil der ikke være nær så megen grund til at være bange for det store misbrug af de langt farligere stoffer. Jeg ved, jeg kaster en brand ud ved at sige dette her, og jeg er klar over, at der er megen modstand imod det, men jeg beder Dem altså foreløbig også overveje det og henstiller meget, at man gør det i det arbejde, man nu går ind for, og at man, eftersom vi ikke kan få det vedtaget nu, hvad jeg er klar over, så i forskningsudvalget, som man vil have nedsat, først og fremmest giver sig til at undersøge, om hash er så farlig, som nogle mener, om det ikke er farligt, som andre mener, og hvor farerne ligger — det må være den primære opgave for et forskningsudvalg — så vi dog kan blive klar over, hvor megen grund der er til den store skræk, som vi har fået.